

столъ. Когато Соломонъ узналъ това, хваналъ този духъ, затворилъ го въ една стомна, запечатилъ я съ своя печать и я хвърлилъ въ морето. Слѣдъ като поседѣлъ десетина години въ морето, този принцъ обѣщалъ на онзи, който отвори стомната, за да излѣзе, да му даде най-хубавата жена на свѣта. Никой не я отворилъ. Минали се сто години, той прави пакъ обѣщание: на онзи, който отвори стомната, ще му даде не само най-хубавата жена, но и най-добритѣ дѣца. Пакъ никой не се явява. Минаватъ други 100, 200, 300 години — пакъ обѣщание: на онзи, който го извади, не само ще му даде най-хубавата жена и най-добритѣ дѣца, но и ще го направи най-учения човѣкъ. И за този късметъ никой не се явява сега. Прави друго обѣщание: на онзи, който го избави, не само ще му даде всички обѣщани по-рано нѣща, но и ще го направи царъ на земята. Пакъ не се явява никой. Слѣдъ 500 години рекълъ: „Който отсега нататкъ ме избави, него ще убия“. Минава врѣме, единъ рибаръ отива да лови риба, хвърля своята мрѣжа, хваща стомната и я изважда. Помислилъ си, че въ нея трѣбва да има богато съкровище. Почва да я разпечатва и когато я отпушилъ, взело да излиза изъ нея черенъ димъ и по едно врѣме се явява фигурата на принца, който рекълъ: „Азъ съмъ обѣщалъ да убия оногова, който ме извади изъ стомната. По-напрѣдъ бѣхъ обѣщалъ това и това, никой не се яви; кой ти е кривъ сега? такава ти е сѣдбата“. Рибарътъ си помислилъ: „Що ми трѣбваше да отпечатвамъ тази стомна!“ но по едно врѣме рекълъ на принца: „Не вѣрвамъ, че ти си излѣзълъ изъ стомната. Ти трѣбва да ми докажешъ най-първо,